

Sygn. akt X C 5771/17

O., 29.05.2018 r.

UZASADNIENIE WYROKU Z DNIA 14.05.2018 R.

I. STANOWISKA STRON.

1. Powód Powiat (...) w dniu 23.10.2017 r. wniósł do Sądu Rejonowego w Olsztynie powództwo przeciwko B. Ś. (1), domagając się od niej zapłaty kwoty 2418,54 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24.10.2017 roku do dnia zapłaty.

2. Zażądał również zwrotu kosztów procesu w kwocie 400 zł, w tym 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

3. Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa wskazała, że pozwana będąc przedsiębiorcą zawarła z nią w dniu 26.04.2016 roku umowę nr DM. (...)5.2016.DK w sprawie organizowania i finansowania prac interwencyjnych.

4. Na mocy zawartej umowy pozwana zobowiązała się do zatrudnienia w prowadzonym przez siebie sklepie w D. skierowanej do pracy osoby bezrobotnej przez okres objęty refundacją, tj. od 04.05.2016 do 31.10.2016 r, a następnie dodatkowo przez 3 miesiące po zakończeniu refundacji.

5. Powód wskazał, że 02.09.2016 roku pozwana poinformowała go, że zatrudniona w ramach prac interwencyjnych osoba rozwiązała umowę o pracę, co skutkowało rozpoczęciem przez powoda naboru na zwolnione stanowisko. Pozwana nie chciała jednak rozmawiać ze skierowanymi osobami, co skutkowało wypowiedzeniem umowy i żądaniem zwrotu wypłaconych refundacji w kwocie 2224,05 zł wraz z odsetkami.

6. Pomimo wypowiedzenia umowy powód zgodził się na zmianę miejsca zatrudnienia osoby bezrobotnej i zorganizował giełdę pracy, jednakże pozwana z tego nie skorzystała.

7. Na żadaną kwotę składa się należność główna w wysokości 2224,05 zł oraz 194,49 zł odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych na dzień 23.10.2017 r. włącznie.

(pozew - k. 2-5)

8. W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

9. W uzasadnieniu przyznała, że zawarła umowę nr (...)5.2016.DK. W związku z wypowiedzeniem przez A. S. umowy o pracę, którego termin upływał 27.08.2016 r., powstał wakat na stanowisku.

10. Pozwana podkreśliła, że skierowane do pracy M. G. (1), M. J. (1) oraz M. G. (2) w żaden sposób się z nią nie skontaktowały. Wskazała, że w tym czasie przebywała w placówce handlowej w W., codziennie i w godzinach pracy, dostępna i gotowa do rozmowy ze skierowanymi. Podała, że może podać świadków potwierdzających ten stan rzeczy.

11. Odnosząc się do próby uzupełnienia wakatów poprzez skierowanie pracownika do sklepu w W., pozwana podała, że M. W., A. K., B. Ł., A. Ś. oraz M. M. z różnych przyczyn odmówiły podjęcia pracy. Również poszukiwania pracownika na własną rękę nie przyniosły rezultatu.

12. Pozwana zaznaczyła, że ani Urząd Pracy, ani pozwana nie mogli przewidzieć trudności, jakie dostarczyć może ich współpraca. W obecnej sytuacji zasadne byłoby rozwiązanie umowy z uwagi na niemożność dostarczenia pracownika przez Urząd Pracy.

13. Jednocześnie pozwana zaznaczyła, że jest gotowa przyjąć pracownika i kontynuować wykonywanie umowy.

14. Pozwana wskazała ponadto, że pieniądze wypłacone przez Urząd Pracy nie trafiły do niej, ale zostały przeznaczone na wypłaty dla pań (...) i S., a więc zostały spożytkowane zgodnie z obowiązującą wówczas umową, zaś jedynym powodem odejścia pracownic z placówki była ich własna decyzja.

15. Wreszcie pozwana podniosła zarzut naruszenia art. 5 kc, uznając żądanie pozwu za niezgodne z zasadami współzycia społecznego, gdyż oparte jest ono na formalistycznej wykładni postanowień umowy bez uwzględnienia charakteru i przeznaczenia udzielonej refundacji.

(odpowiedź na pozew – k. 66-70)

16. Na rozprawie w dniu 2.02.2018 roku pozwana ponownie zakwestionowała fakt, jakoby panie G., J. oraz G. się z nią kontaktowały. W ocenie pozwanej oświadczenia składane przez ww. osoby są wymyślone, aby mogły one bronić się przed Urzędem Pracy, iż faktycznie chciały pracować.

17. Wskazała, że M. M. najpierw przyjechała do W. i wyraziła zgodę na warunki pracy, ale następnego dnia przyjechała ze skierowaniem i powiedziała, że jej nie pasuje i odmawia przyjęcia pracy. Zaprzeczyła, aby powiedziała M. M., że praca jest dwuzmianowa i nie dostosuje się do jej możliwości dojazdów. Wskazała M. M. na możliwości dojazdu autobusem, zgodziła się, aby pozwana pracowała krócej niż 8 godzin dziennie. Wyraziła również zgodę, aby M. M. miała wolną sobotę i niedzielę – tak jak i wobec wszystkich kandydatów.

18. Pozwana podała, że sklep w D. został zamknięty około września 2016 roku.

19. B. Ś. (1) podkreśliła, że w przeszłości korzystała z pomocy Urzędu Pracy w L. i nigdy nie było problemów z realizacją zawartych umów.

(twierdzenia pozwanej - k. 84-84v)

20. Na rozprawie w dniu 19.03.2018 pozwana podała, że rozmawiała z wieloma osobami, w tym momencie już nie pamięta, czy rozmawiała z panią G.. Dlatego też zaprzeczyła, aby w ogóle taka rozmowa miała miejsce. Jednocześnie podała, że na pewno jakaś tam rozmowa była. Wskazała, że na sklepie w D. wisiała kartka, że sklep jest zamknięty – o treści sprzedam/wynajmę wraz z numerem telefonu.

21. Pozwana przyznała, iż rzeczywiście mówiła, że sklep w D. jest zamknięty, jednocześnie zaprasza do podjęcia pracy w W..

(twierdzenia pozwanej – k. 103v-106)

22. Na rozprawie w dniu 14.05.2018 r. pozwana podkreśliła, że odbiera wszystkie telefony, nie wie kto dzwoni, dlatego nie wybiera, który telefon odebrać, a który nie. Ponownie zaprzeczyła, aby wyjeżdżała za granicę do Anglii. Podała, że nie pamięta, czy rozmawiała z M. J. (1), gdyż dzwoniły różne osoby, które miały skierowanie z Urzędu Pracy.

23. Zaznaczyła, że już nie pamięta, gdzie proponowała tym osobom pracę. Jednocześnie podała, że zamknęła sklep w D. jakoś we wrześniu-październiku 2016 roku. Zaznaczyła, że w sierpniu 2016 roku nie była jeszcze pewna, że zamknie sklep w D.. Zaznaczyła, że nie pamięta, kiedy dokładnie zamknęła sklep w D., we wrześniu-październiku jeszcze stały półki i regały. Do W. zwiozła je w grudniu 2016 roku, nie miała zamiaru zamykać sklepu w D., gdyż wzięła leasing na meble. Musiała zamknąć sklep w D. bo Urząd Pracy nie dostarczył jej pracownika. Podała, że chyba raczej chciała we wrześniu 2016 roku zaproponować kierowanym bezrobotnym pracę w D., wówczas nie miała jeszcze myśli, aby zamykać sklep.

(twierdzenia pozwanej k. 122-123)

24. Przesłuchana w charakterze strony pozwana potwierdziła wszystkie treści, które wypowiedziała uprzednio.

25. Podała, że na sklepie w D. była kartka, że sklep jest aktualnie nieczynny i że zatrudni sprzedawcę. Później w związku z tym, że zdenerwowała się brakiem chętnych pracowników, wywieszona została kartka sprzedam/wynajmę. Przez jakiś czas być może wisiały obie kartki na witrynach sklepowych.

26. Wskazała, że gdyby na przełomie listopada-grudnia 2016 roku byli pracownicy do pracy w D., to tamtejsza placówka nie zostałaby zamknięta.

(przesłuchanie pozwanej – k. 123-123v)

II. **USTALENIA FAKTYCZNE**

1. Pozwana B. Ś. (2) prowadzi działalność gospodarczą – jest właścicielem sklepu spożywczo-cukierniczego w W..

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 41).

2. W dniu 26.04.2016 roku pozwana oraz Starosta (...), reprezentowany przez Dyrektora Urzędu Pracy Powiatu (...) zawarli umowę nr DM. (...).5.2016.DK w sprawie organizowania i finansowania prac interwencyjnych.

3. Umowa została zawarta na okres od 04.05.2016 do 03.02.2017 r. Pracodawca zobowiązał się do zatrudniania przez wskazany czas skierowanej przez Urząd Pracy osoby bezrobotnej, na stanowisku sprzedawcy, w sklepie przy ul. (...) w D.. Jako niezbędne kwalifikacje wskazano wykształcenie zawodowe (mile widziane handlowe). Okres objęty refundacją ustalono na 04.05.2016 do 31.10.2016 r.

4. Jednocześnie przewidziano, że w przypadku rotacji na stanowisku pracy, powstałej m.in. w wyniku rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego bezrobotnego, Urząd Pracy zobowiązuje się skierować innego bezrobotnego, zgodnie z art. 51 ust. 8 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

5. Pracodawca miał otrzymywać w okresach miesięcznych zwrot części kosztów na wynagrodzenia skierowanego pracownika, tj. nagrody w wysokości do 831,10 zł oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanego wynagrodzenia do wysokości 150,10 zł za okres od 04.05.2016 do 31.10.2016 r.

6. Pracodawca zobowiązał się zaś do utrzymywania w zatrudnieniu skierowanej osoby bezrobotnej przez okres objęty refundacją wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne oraz przez okres 3 miesięcy po zakończeniu refundacji, a także do zwrotu otrzymanej refundacji kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenie społeczne wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od całości kwoty udzielonej pomocy m.in. w przypadku odmowy przyjęcia skierowanej osoby bezrobotnej w przypadku powstania wakat na stanowisku.

7. Przewidziano, że każda zmiana umowy wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności, w formie aneksu.

(dowód: umowa nr DM. (...).5.2016.DK – k. 8-12)

8. Aneksiem z dnia 13.05.2016 roku zmodyfikowano termin obowiązywania umowy na 12.05.2016-11.02.2017 r., w tym okresie objętego refundacją: 12.05.2016-11.11.2016 r.

(dowód: aneks nr (...) do umowy nr DM. (...).5.2016.DK – k. 13)

9. Najpierw pracę u pozwanej podjęła A. D.. Legitymowała się ona wykształceniem średnim zawodowym oraz stażem pracy w zawodzie sprzedawcy 1 roku i 11 miesięcy. Była ona zatrudniona w okresie od 12.05.2016 do 02.07.2016, umowa została rozwiązana na skutek wypowiedzenia dokonanego przez pracownika.

(dowód: informacja pośrednika pracy – k. 19; wypowiedzenie złożone przez A. D. – k. 79; świadectwo pracy A. D. – k. 80)

10. Na skutek dokonanego przez pozwaną zgłoszenia dokonano uzupełnienia wakatu, od dnia 14.07.2016 roku zatrudniona została A. S.. Wskazana bezrobotna posiadała wykształcenie zawodowe i staż pracy w zawodzie sprzedawcy ponad 2 letni. Była ona zatrudniona do 27.08.2016, umowa została rozwiązana na skutek wypowiedzenie dokonane przez pracownika.

(dowód: informacja pośrednika pracy – k. 19; wypowiedzenie złożone przez A. S. – k. 77; świadectwo pracy A. S. – k. 78)

11. W dniu 02.09.2016 roku pozwana poinformowała Urząd Pracy o wakacie na stanowisku pracy.

(okoliczność bezsporna)

12. W związku z powyższym Urząd Pracy skierował do pozwanej w dniu 09.09.2018 roku trzy osoby bezrobotne – M. G. (1), M. J. (1) oraz M. G. (2).

(dowód: informacja pośrednika pracy – k. 19; oświadczenie M. G. (1) z 26.09.2016 – k. 20; oświadczenie M. G. (2) z 21.09.2016 r – k. 21; oświadczenie M. J. (1) – k. 22)

13. W tym czasie pozwana zdecydowała o zamknięciu sklepu w D.. Zamieściła na nim kartkę: sprzedam/wynajmę wraz ze swoim numerem telefonu.

(dowód: zeznania M. G. (2) – k. 103v; zeznania G. J. (1) – k. 104v; zeznania M. J. (1) – k. 122-122v; zeznania częściowo przesłuchanie pozwanej B. Ś. (1) – k. 123v)

14. Wszystkie skierowane osoby bezrobotne usiłowały skontaktować się z pozwaną telefonicznie. M. G. (2) oraz M. J. (1) dodzwoniły się do pozwanej, jednak zostały poinformowane, że aktualnie przebywa ona za granicą i skontaktuje się po powrocie. Po kilku dniach odebrała telefon od M. G. (2) i powiedziała jej, że zamyka sklep w związku z czym nie dojedzie do jej zatrudnienia w D..

(dowód: zeznania M. G. (2) – k. 103v; zeznania M. J. (1) – k. 122-122v)

15. M. G. (2), M. J. (1) oraz M. G. (3) zostały wezwane telefonicznie do rozliczenia się ze skierowania wystawionego przez Urząd Pracy. W związku z powyższym złożyły stosowne oświadczenia.

(dowód: zeznania M. G. (2) – k. 103v; zeznania M. J. (1) – k. 122-122v; zeznania G. J. – k. 104v)

16. I tak, w dniu 16.09.2016 roku M. J. (1) złożyła wyjaśnienie następującej treści:

„Wyjaśniam, że nie mogłam rozliczyć się z kierowania do firmy pani Ś. – sklep przy ulicy (...) ponieważ będąc na miejscu zastałam zamknięte drzwi. Dzwoniąc do pani Ś. kilkakrotnie jeden raz się dodzwoniłam i zostałam poinformowana, że obecnie pani Ś. przebywa za granicą i jak wróci skontaktuje się i informuje o powrocie do Polski. Żadnego odzewu więcej nie było, nie odbierała później pani Ś.”

(dowód: oświadczenie M. J. (1) – k. 22)

17. W dniu 21.09.2016 roku M. G. (2) sporządziła oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że kilkakrotnie próbowałam kontaktować się z p. Ś. w celu rozmowy o pracę i rozliczenia skierowania z urzędu. Po W końcu p. Ś. odebrała telefon i oświadczyła, że przebywa za granicą i po powrocie skontaktuje się ze mną. Zadzwoniłam ponownie po kilku dniach i p. Ś. oświadczyła, że zamyka sklep i nie będzie się bawić w stawianie pieczętek”

(dowód: oświadczenie M. G. (2) – k. 21)

18. Wreszcie, w dniu 26.09.2016 roku M. G. (1) sporządziła następujące oświadczenie:

„ Oświadczam, iż kilkakrotnie próbowałam się dodzwonić do p. Ś. byłam również osobiście kilka razy w sklepie który był zamknięty. Nie miałam więc możliwości rozliczyć się ze skierowania z (...). Dopiero po jakimś czasie zauważyłam wiszącą kartkę wynajmę sklep. Dlatego zwracam niewypełnione skierowanie i nie miałam nawet szansy porozmawiać z właścicielką.”

(dowód: oświadczenie M. G. (1) z 26.09.2016 r – k. 20)

19. W dniu 5.10.2016 r. pozwana została wezwana w terminie do dnia 10.10.2016 r. (w przypadku odbioru pisma po tej dacie w terminie 3 dni od jego odbioru) do złożenia wyjaśnień w sprawie prowadzonej rekrutacji. Wskazano w nim, że 02.09.2016 roku Urząd został przez pozwaną poinformowany o wcześniejszym rozwiązaniu umowy o pracę A. S., dlatego też na zwolnione miejsce skierował inne osoby bezrobotne, posiadające kwalifikacje określone we wniosku i zawartej umowie. Urząd poinformował, że skierowane osoby nie mogą rozliczyć się ze skierowań, ponieważ uzyskano informację, że „oferta jest nieaktualna i sklep jest likwidowany”. Na lokalu została umieszczona informacja, że sklep jest do wynajęcia lub sprzedania.

20. W piśmie tym poinformowano pozwaną, że w przypadku odmowy przyjęcia skierowanej osoby bezrobotnej na zwolnione stanowisko pracy, pracodawca obowiązany jest do zwrotu otrzymanej refundacji kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne wraz z odsetkami

(dowód: pismo UP z 05.10.2016 – k. 14-14v)

21. W dniu 13.10.2016 roku Powiat (...) – Urząd Pracy filia w D. wypowiedział warunki umowy nr DM. (...)5.2016.DK i zażądał zwrotu otrzymanych refundacji kosztów w wysokości 2262,74 zł, tj. 2224,05 zł wypłaconych refundacji oraz 38,69 zł odsetek ustawowych naliczonych od dnia wypłaty pierwszej kwoty udostępnionych środków (09.06.2016) do dnia 13.10.2016 r.

(dowód: wypowiedzenie umowy – k. 15-16; nota księgową – k. 17)

22. W odpowiedzi pozwana B. Ś. (1) złożyła pismo datowane na 18.10.2016 roku, w którym wskazała m.in, że pracownicy nadani przez Urząd Pracy byli bez wykształcenia i nie posiadali umiejętności obsługi kas fiskalnych, obsługi klienta (o czym sami klienci mogą zaświadczyć w razie konieczności). Wskazała, że skierowana do niej pani A. S. nie miała zielonego pojęcia o pracy w handlu, nawet na stanowisku sprzedawcy, kasjera. Była to osoba niekompetentna, całkowicie pozbawiona jakichkolwiek umiejętności, przez co klienci przestali robić u niej zakupy, co ostatecznie doprowadziło do zamknięcia placówki handlowej.

(dowód: pismo pozwanej z 18.10.2016 r. – k. 18-18v)

23. Pismem z dnia 15.11.2016 roku Powiat (...) zaproponował pozwanej zatrudnienie osoby bezrobotnej skierowanej przez Urząd na zwolnione stanowisko pracy na okres uzupełniający do czasu wywiązania się z umowy. Poinformował, że wówczas istnieje możliwość odstąpienia pod zwrotu przypisanej należności.

(pismo UP Powiatu (...) z 15.11.2016 – k. 25)

24. W odpowiedzi pozwana w dniu 22.11.2016 r. zwróciła się o anulowanie wypowiedzenia i zawieszenie zwrotu wypłaconej refundacji. Wskazała, że jest gotowa do dalszej współpracy i zatrudnienia osoby bezrobotnej na stanowisku sprzedawcy, jednakże miejsce wykonywania pracy będzie w W., gdyż placówka handlowa w D. została zamknięta.

(dowód: pismo pozwanej z 22.11.2016 – k. 26).

25. Pismem z 09.12.2016 r. UP wskazał, że cofnięcie wypowiedzenia będzie możliwe w przypadku zatrudnienia osoby bezrobotnej na okres uzupełniający, do czasu wywiązania się z umowy. Jednocześnie poinformowano pozwaną,

że na 13.12.2016 r. zorganizowano giełdę pracy w siedzibie urzędu, celem możliwości spotkania z większą grupą bezrobotnych.

(dowód: pismo Powiatu (...) z 15.11.2016 – k. 28)

26. W toku zorganizowanej giełdy pracy stawiło się 26 osób bezrobotnych, z czego 4 osoby były zainteresowane podjęciem pracy u pozwanej, tj. M. P. (1), J. S., M. P. (2) oraz M. G. (1). M. P. (1) podjęła zatrudnienie u innego pracodawcy w dniu 15.12.2016 r., M. G. (1) 20.12.2016 roku, zaś J. S. odmówiła ze względu na brak dojazdu do W..

(dowód: informacja pośrednika pracy – k. 31-32v)

27. M. P. (2) odmówiła przyjęcia pracy z uwagi na brak możliwości pracy w soboty i niedziele (brak opieki nad dziećmi), czego pracodawca wymagał.

(dowód: informacja pośrednika pracy – k. 31-32v; skierowanie M. P. (2) – k. 71)

28. W okresie od 05.01.2017 do 24.01.2017 roku skierowano kolejne 5 osób bezrobotnych, z których chęć pracy u pozwanej wyraziła jedynie M. M.. Pozwana oświadczyła ww. osobie, że praca jest dwuzmianowa i nie ma zamiaru dostosowywać godzin pracy, przez co nie doszło do zatrudnienia ww. bezrobotnej

(dowód: informacja pośrednika pracy – k. 31-32v)

29. Jedna z osób bezrobotnych skierowanych do pracy u pozwanej, A. K., skłamała informując w Urzędzie Pracy, że nie rozmawiała osobiście z pozwaną. Pozwana dysponuje zaś nagraniem ze sklepowego monitoringu, z którego wynika, że A. K. była u niej w sklepie.

(dowód: przesłuchanie pozwanej B. Ś. (1) – k. 105 w zw. z k. 123v; zeznania świadka G. J. (1) – k. 104-105v)

30. W przeszłości B. Ś. (1) kilkakrotnie podejmowała współpracę z Urzędem Pracy w L.. Dwukrotnie zawierano umowy na prace interwencyjne na stanowisku sprzedawcy (09.03.2015 i 11.04.2016 r.) – obie zostały zrealizowane prawidłowo. Czterokrotnie pozwana korzystała z pracy stażystów – 2 umowy zrealizowane prawidłowo (z 29.06.2009 oraz z 25.08.2012 r.) jedna została rozwiązana z uwagi na zgłoszenie przez osobę bezrobotną w trakcie stażu podjęcia zatrudnienia u innego pracodawcy (z 20.03.2017 r.), jedna zaś na wniosek pracodawcy z uwagi na nieradzenie sobie z powierzonymi obowiązkami przez uprzednio skierowaną na staż osobę bezrobotną (z 22.04.2014 r.). Nie ustalono strony odpowiedzialnej za rozwiązanie umowy.

(dowód: pismo z Powiatowego Urzędu Pracy w L. – k. 90)

III. OCENA DOWODÓW

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału:

1. Dokonanie ustaleń w zakresie w zakresie stanu faktycznego było okolicznością kluczową dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Strony w sposób zasadniczo odmienny relacjonowały bowiem fakty dotyczące kontaktowania się skierowanych do pracy osób bezrobotnych z pozwaną oraz przebiegu tych kontaktów.

2. W tym stanie rzeczy to na Sądzie spoczywał ciężar dokonania oceny, która wersja i w jakim zakresie jest prawdziwa, która zaś strona prowadzi nieopartą na faktach próbę obrony swojego stanowiska, celem uzyskania korzystnego orzeczenia.

3. Stosownie do treści art. 233 §1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jednocześnie ocena ta nie może być dowolna, ale musi stanowić logiczną konsekwencję zgromadzonych dowodów, uwzględniającą zasady doświadczenia życiowego.

4. Dokonanie oceny dowodów w niemniejszym postępowaniu wymagało tym większej skrupulatności z uwagi na fakt, że wszyscy przesłuchiwani świadkowie mogli być zainteresowani przedstawianiem wersji korzystnej dla powoda - G. J. (1) jest pracownikiem powoda, zaś to m.in. oświadczenia M. J. (1) oraz M. G. (2) stanowiły podstawę do wypowiedzenia umowy, a następnie wytoczenia powództwa przeciwko pozwanej. Z drugiej zaś strony pozwana również w sposób oczywisty zainteresowana była wynikiem postępowania. Brak tzw. „świadków obiektywnych” nie zwalniał Sądu z obowiązku podjęcia próby ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego sprawy.

5. W konsekwencji bardzo istotna była analiza załączonych przez strony dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności (oczywiście czym innym jest prawdziwość treści, które były w nich zawierane), dlatego też Sąd przy ocenie przebiegu rozmów pomiędzy stronami oparł się na załączonej przez obie strony korespondencji oraz innych dowodach z dokumentów. W tym kontekście, jak również przez pryzmat ewentualnych wewnętrznych sprzeczności zostały przeanalizowane twierdzenia przedstawiane przez strony.

6. Poza sporem pozostawał fakt zawarcia umowy nr DM. (...)5.2016.DK oraz wynikające z niej obowiązki.

7. Sąd dopatrył się wielu sprzeczności w twierdzeniach podawanych przez pozwaną, co ostatecznie rzutowało na ocenę wiarygodności jej twierdzeń.

8. Po pierwsze, zarówno w sporządzonych pismach jak i na rozprawach w dniach 02.02.2018 i 19.03.2018 r. pozwana podkreślała, że zamknięcie sklepu w D. nastąpiło we wrześniu 2016 roku. W piśmie datowanym na 18.10.2016 r. zarzuciła Urzędowi Pracy, że to z uwagi na przysyłanie niewykwalifikowanych pracowników była zmuszona do zamknięcia placówki handlowej w D., zaś w piśmie z 22.11.2016 wyraziła wolę kontynuowania współpracy z Urzędem Pracy, jednakże w W., a nie w D., gdyż placówka w D. została zamknięta. Na rozprawie w dniu 14.05.2018 roku pozwana wprost zaś zeznała, że gdyby na przełomie listopada-grudnia 2016 roku byli pracownicy do pracy w D., to placówka ta nie zostałaby zamknięta. Wskazała, że nie po to brała leasing na meble, żeby zamykać placówkę. W tym zakresie występuje oczywista sprzeczność pomiędzy twierdzeniami pozwanej wynikającymi z dokumentów, a podanymi przez nią na przesłuchaniu w dniu 14.05.2018 r.

9. W ocenie Sądu ponadto całkowicie nielogiczne jest, aby na witrynie sklepowej wisiały jednocześnie kartki: „zatrudnię pracownika” oraz „sprzedam/wynajmę”. Nie wyjaśnia tego uzasadnienie podawane przez pozwaną, iż „wkurzyła się”, że nie może znaleźć pracownika i dlatego wywiesiła kartkę „sprzedam/wynajmę”. Do 27.08.2016 roku pracowała u pozwanej A. S., dlatego też (jak sama pozwana zeznała 14.05.2018 r.) kartki miały być wywieszane po 27.08.2016 r. M. G. (4), M. J. (1) oraz M. G. (1) zostały skierowane do pracy u pozwanej w pierwszej połowie września 2016 roku, dlatego też czas, przez który pozwana pozostawała w sklepie w D. bez pracownika wynosił kilka, maksimum kilkanaście dni. Brak racjonalnych podstaw, by przez ten okres pozwana miała się na tyle zdenerwować, aby podjąć decyzję o sprzedaży/wynajęciu sklepu. Trzeba przy tym widzieć, że wywieszanie obok kartek „zatrudnię pracownika” oraz „sprzedam/wynajmę” jest samo w sobie sprzeczne.

10. Nie można przy tym pomijać okoliczności, że na rozprawie w dniu 19.03.2018 roku, kiedy przesłuchiwane były M. G. (4) oraz G. J. (1) pozwana (ani żaden ze świadków) nie wspominała nic, aby oprócz kartki „sprzedam/wynajmę” na sklepie znajdowała się jeszcze jakaś inna. Wówczas pozwana kategorycznie podkreślała, że zapraszała chętnych bezrobotnych do pracy w W., gdyż sklep w D. został zamknięty, podczas gdy na rozprawie w dniu 14.05.2018 roku podała, że zapraszała do pracy w D., a sklep został zamknięty właśnie z powodu braku pracowników.

11. Nie można przy tym pomijać, że w odpowiedzi na pozew oraz podczas rozprawy w dniu 02.02.2018 roku pozwana kategorycznie zaprzeczała, jakoby którakolwiek ze wskazanych osób – M. G., M. J. czy M. G. się z nią kontaktowały, zaś na rozprawie w dniu 19.03.2018 podała, że na pewno rozmowa telefoniczna była, ale rozmawiała z wieloma osobami, dlatego nie pamięta szczegółów i zaprzecza, aby w ogóle jakakolwiek rozmowa miała miejsce. Trzeba widzieć, że we wrześniu 2016 roku do pracy u pozwanej Urząd Pracy skierował troje bezrobotnych, z których dodzwonić do pozwanej miały się dwie osoby. Do czasu zorganizowania giełdy pracy były to jedyne osoby z Urzędu Pracy skierowane do uzupełnienia wakat (nie licząc A. S., która została skierowana wcześniej celem uzupełnienia wakat po A. D.).

Dlatego w ocenie Sądu nie są wiarygodne twierdzenia pozwanej, jakoby nie pamiętała co dokładnie mówiła osobom skierowanym przez Urząd Pracy, gdyż wówczas rozmawiała z wieloma osobami.

12. Pozwana podała, że w stosunku do wszystkich kierowanych do niej do pracy bezrobotnych (do sklepu w W., już po dokonaniu wypowiedzenia umowy) wykazywała się elastycznością i nie wymagała pracy w weekendy. Stoi to w sprzeczności z treścią dokumentu podpisanego przez pozwaną w dniu 19.12.2016 – skierowania do pracy M. P. (2). W treści tego dokumentu jako przyczynę odmowy zatrudnienia wskazano niemożność pracy w sobotę i niedzielę.

13. Zgodnie z treścią art. 3 kodeksu postępowania cywilnego, strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Jakkolwiek powyższe stanowi pewien „generalny postulat” nie obwarowany żadnymi precyzyjnymi sankcjami procesowymi, to celowe przedstawianie okoliczności nieprawdziwych może stanowić dodatkową okoliczność rzutuującą na ocenę zaferowanych przez stronę dowodów – w szczególności w sytuacji, gdy między stronami istnieje spór co do stanu faktycznego.

14. Przenosząc powyższe na realia niniejszej sprawy należy uznać, że pozwana podając nieprawdę (nie da się bowiem inaczej ocenić określonych rozbieżności pomiędzy wypowiedzianymi przez nią twierdzeniami) ponosiła ryzyko tego, że w sytuacji gdy ujawnią się sprzeczności i nielogiczności w jej twierdzeniach, to w sposób oczywisty wpłynie to na ocenę wiarygodności całokształtu podawanych przez nią treści.

15. Pozwana pomimo tego że w odpowiedzi na pozew wskazała, że może powołać świadków na okoliczności przebywania w placówce handlowej w W. we wrześniu 2016 roku, a także w piśmie adresowanym do Urzędu Pracy z 18.10.2016 roku zaznaczyła, iż może wskazać świadków którzy udowodnią, iż musiała zamknąć sklep w D. z uwagi na niekompetencje A. S., stosownych wniosków nie złożyła.

16. W myśl art. 6 kodeksu cywilnego, znajdującego swoje proceduralne odzwierciedlenie w art. 232 kodeksu postępowania cywilnego, ciężar dowodu spoczywa na tym, kto z danego faktu wywodzi skutki prawne. Powyższe nie oznacza wszakże, że to powód każdorazowo jest obowiązany do wykazywania wszelkich okoliczności, a pozwany jest zwolniony całkowicie z inicjatywy dowodowej. Przeciwnie, każdy powinien udowodnić to, na czym opiera swoje twierdzenia.

17. Mając na uwadze, że pozwana występuje w sprawie bez profesjonalnego pełnomocnika, Sąd na rozprawie w dniu 02.02.2018 roku na podstawie art. 5 kpc określił stronom dodatkowy, 14 dniowy termin na przedłożenia wszelkich dowodów na potwierdzenie okoliczności, z których strony wywodzą skutki prawne.

18. Jak wskazano na początku rozważań dotyczących oceny zebranego materiału, (rozdział III pkt 4) przy ocenie zeznań świadków M. G., M. J. oraz G. J. należało wykazać się szczególną ostrożnością, z uwagi na fakt, że osoby te mogły być zainteresowane obroną swojego stanowiska z etapu przedprocesowego. Jednocześnie powyższe nie oznacza automatycznego deprecjonowania wartości podawanych przez niech twierdzeń, ocena zeznań powinna być dokonana pod kątem wewnętrznej spójności oraz zgodności z innymi dowodami.

19. W ocenie Sądu nie ujawniły się podstawy do zanegowania prawdziwości twierdzeń podawanych przez świadków. W kwestiach zasadniczych zeznania M. G. i M. J. są zgodne z treścią sporządzonych przez nich pisemnie oświadczeń. Jednocześnie ww. osoby wypowiedziały się w sposób swobodny, odnosząc się wprost do treści zadawanych im pytań. Sąd nie odniósł wrażenia, by za wszelką cenę starały się przeforsować określoną tezę, poza zakresem pytań im stawianych. Jednocześnie, zarówno M. G. jak i M. J., pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań nie oponowały ewentualnemu przeprowadzeniu dowodu z billingów połączeń telefonicznych, który pozwoliłby w sposób w zasadzie niekwestionowany ustalić, czy i w jakiej częstotliwości ww. świadkowie kontaktowali się z pozwaną, a także gdzie wówczas logował się telefon pozwanej.

20. Również co do twierdzeń G. J. (1) Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw mogących wskazywać, by ww. osoba kłamała bądź konfabulowała.

21. Sąd przeanalizował zarzut pozwanej, jakoby oświadczenia złożone przez M. J. i M. G. mogły zostać podyktowane w Urzędzie Pracy, gdyż są podobne zarówno co do treści, jak i składniowo. W ocenie Sądu zarzut ten nie znajduje usprawiedliwionych podstaw. Treść złożonych oświadczeń jest w istocie zbliżona, gdyż opisuje podobne fakty, jednakże brak jest podobieństw w składni ww. pism. Sąd przytoczył na kartach niniejszego uzasadnienia treść ww. oświadczeń w całości (rozdział II.16-17) i nie dopatrywał się takich zwrotów czy sformułowań, które uzasadniałyby zarzut pozwanej.

22. Na marginesie wskazać należy, że M. G. (1) w dniu 20.12.2016 r. podjęła pracę w sklepie spożywczym w G., co przeczy tezie pozwanej, aby kierowane do niej osoby bezrobotne (M. G., M. J. i M. G.) nie były w ogóle zainteresowane pracą, a jedynie figurowaniem jako osoby bezrobotne i czerpaniem profitów z tego tytułu. Jak wynika z zeznań M. G., również ona pracuje – aktualnie w drogerii w D..

23. Sąd rozważał przeprowadzenie z urzędu dowodu z przesłuchania jeszcze jednego świadka, M. M.. Mając jednak na względzie stanowisko pozwanej, która wnioskuje, aby nie przedłużać postępowania i nie przesłuchiwać ww. osoby, a także rozbieżności, które pojawiły się w twierdzeniach B. Ś. (1) (głównie co do czasu zamknięcia sklepu w D.) Sąd uznał, że zebrany w sprawie materiał jest wystarczający dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Podobnie Sąd nie widział podstaw do przeprowadzania z urzędu dowodu z billingów połączeń telefonicznych pomiędzy świadkami M. G., M. J. a pozwaną. Wniosku takiego nie zgłaszała pozwana, uprawnienie Sądu do dopuszczania dowodów z urzędu (art. 232 zdanie drugie kpc) ma zaś charakter wyjątkowy. To strony są gospodarzami postępowania cywilnego, Sąd nie powinien prowadzić postępowania dowodowego wbrew stanowisku stron, co znacząco wpływałoby na jego wydłużenie.

IV. ROZWAŻANIA PRAWNE

Sąd Rejonowy rozważył, co następuje:

1. Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.
2. Stosownie do treści art. 51 ust. 1 ustawy z 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, starosta zwraca pracodawcy, który zatrudnił w ramach prac interwencyjnych na okres do 6 miesięcy skierowanych bezrobotnych, część kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne skierowanych bezrobotnych w wysokości uprzednio uzgodnionej, nieprzekraczającej jednak kwoty ustalonej jako iloczyn liczby zatrudnionych w miesiącu w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy oraz kwoty zasiłku określonej w art. 72 ust. 1 pkt 1, obowiązującej w ostatnim dniu zatrudnienia każdego rozliczanego miesiąca i składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanego wynagrodzenia.
3. W myśl ust. 8 ww. artykułu, w przypadku rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego bezrobotnego, rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy lub wygaśnięcia stosunku pracy skierowanego bezrobotnego w trakcie okresu objętego refundacją albo przed upływem okresu 3 miesięcy, o którym mowa w ust. 6, starosta kieruje na zwolnione stanowisko pracy innego bezrobotnego.
4. W przypadku odmowy przyjęcia skierowanego bezrobotnego na zwolnione stanowisko pracy, pracodawca zwraca uzyskaną pomoc w całości wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania pierwszej refundacji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty. W przypadku braku możliwości skierowania bezrobotnego przez urząd pracy na zwolnione stanowisko pracy, pracodawca nie zwraca uzyskanej pomocy za okres, w którym uprzednio skierowany bezrobotny pozostawał w zatrudnieniu (art. 51 ust. 9 ww. ustawy)
5. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadniał przyjęcie, iż doszło do wypełnienia przesłanek z art. 51 ust. 9 zdanie pierwsze ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.
6. Jakkolwiek bowiem pozwana dopełniła w dniu 02.09.2016 roku obowiązku wskazanego w § 3 ust. 6 umowy, informując o wakacie na stanowisku pracy, to następnie nie wykazywała inicjatywy w celu umożliwienia kontynuowania umowy.

7. W ocenie Sądu brak zainteresowania pozwanej wynikał z zamknięcia placówki handlowej w D.. Irrelevantne są w tym momencie motywy, którymi kierowała się pozwana (czy wynikało to z nieprawidłowej pracy zatrudnionej w ramach prac interwencyjnych pracownicy, czy po prostu z koniunktury na rynku, czy też z jakiegokolwiek innej przyczyny).

8. Nadmienić jedynie należy, że pozwana nie zgłaszała powodowi, iż A. S. nie radzi sobie na przydzielonym stanowisku pracy, a okoliczność tę podniosła dopiero w piśmie z 18.10.2016 r.

9. Zachowanie pozwanej można by uznać za niezawinione, gdyby wykazała się elastycznością i inicjatywą celem dalszej realizacji umowy, w innym miejscu pracy. Obowiązek z art. 51 ust 9 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy nie ma bowiem charakteru absolutnego, pracodawca nie powinien być obciążany obowiązkiem zwrotu refundacji, gdy niemożność wywiązania się z umowy wynika z przyczyn obiektywnych, niezależnych od pracodawcy.

10. W ocenie Sądu jednak pozwana wymaganej elastyczności nie wykazała. O powyższym świadczy choćby fakt, że przy rozmowie dotyczącej podjęcia pracy w W. wymagała od M. P. (2) dyspozycyjności również w weekendy, co wynika z treści skierowania do pracy podpisanego przez pozwaną.

11. W świetle ustalonych faktów sąd nie znalazł podstaw by przyjmować, że żądanie powoda w niniejszej sprawie jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i stanowi nadużycie prawa (art. 5 kc). Na powyższe nie może mieć wpływu również fakt, że udzielona refundacja została przekazana na wynagrodzenia osób bezrobotnych, nie zaś przekazana pozwanej. Jest oczywistym, że korzyścią pracodawcy z zawarcia umowy o prace interwencyjne nie jest bezpośrednie uzyskanie środków pieniężnych, ale możliwość zaoszczędzenia na kosztach części wynagrodzenia zatrudnianej osoby.

12. Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

13. O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą ogólną odpowiedzialności za wynik procesu, tj. art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc, zasądając je od strony przegrywającej proces na rzecz strony wygrywającej. Powód poniósł koszt opłaty od pozwu w wysokości 100 zł (art. 28 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, dowód wpłaty – k. 56) oraz wynagrodzenia reprezentującego go radcy prawnego. W treści pozwu zostało ono określone na 300 zł (k. 3) i w takiej też kwocie zostało zasądzone - według norm przepisanych należna byłaby z tego tytułu suma 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Sąd jednak również co do wysokości żądania zwrotu kosztów procesu był związany jego zakresem, stąd rozstrzygnięcie jak w pkt II wyroku.

Asesor Sądowy Sądu Rejonowego w Olsztynie

M. O.

Sygn. akt X C 5771/17

O., 29.05.2018 r.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis uzasadnienia doręczyć pozwanej;

2. Akta przedłożyć z wpływem lub za 14 dni.

Asesor Sądowy Sądu Rejonowego w Olsztynie

M. O.